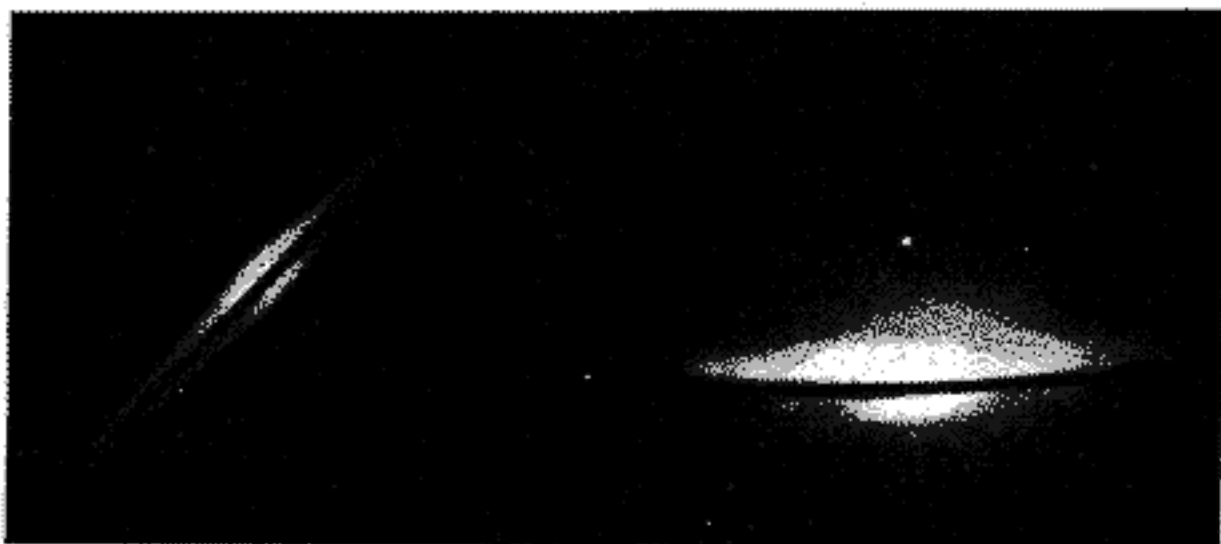

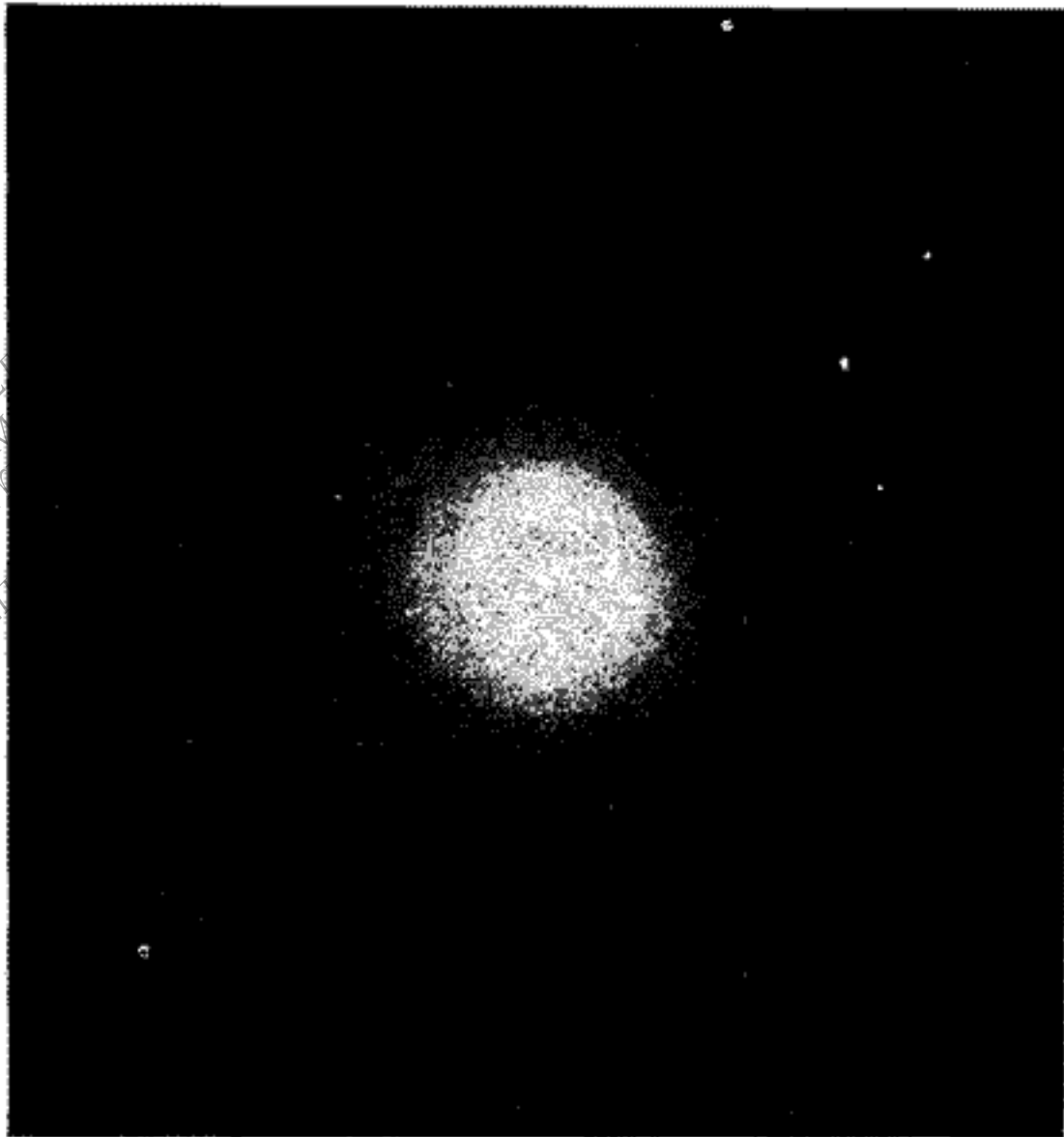
17. «Ὀὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα». [Σπειροειδῆς γαλαξίας, μεγαλόπρεπο κόσμημα].
Ψαλμ. 18 (19), 1.

18. Δισκοειδής γαλαξίας, σαν μεταφυσικό αίθεροπερίστερο.

19. Δισκοειδείς γαλαξίες.

20. Γίγαντας σφαιροειδής γαλαξίας (ο M 87). Περιέχει κάπου τριάντα φορές περισσότερα άστέρια-ήλιους από το γαλαξία μας. [Του τελευταίου η μάζα μετριέται σε κάπου διακόσια δισεκατομμύρια ήλιους].
κ'Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐπέησας.

10 σημειώσεις που εξυπηρετούν περαιτέρω κατανόηση.

1. Τόσα δύσκολα θέματα, χειριζόμενα συνοπτικά, είναι φυσικό να γεννούν άπορίες. Κάθε έποικοδομητική κρίση, επίκριση, έρώτηση, πάνω στην όλη αυτή εργασία, θα είναι εύγνωμονα καλοπρόσδεκτη και είθε ν' αξιωθῆ ὁ γράφων νά τις εξυπηρετήση αργότερα.

2. **Ταπεινώση.** 'Αξιζει τὸν κόπο ν' αναφερθῆ ὅτι, ἀπὸ μὴ κατανόηση τῆς χριστιανικῆς αὐτοταπεινώσεως, ἔγιναν κιόλας παρατηρήσεις ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ νά μειώνη κανεὶς τὸν ἑαυτό του προφορικὰ ἢ γραπτὰ. 'Αλλὰ δὲν εἶναι ἀπορρίψιμη μείωση τὸ νά ὁμολογῆ ἕνας θνητός (δηλαδή ὅλοι μας) τὰ χοϊκὰ-ἄδαμικὰ χάλια του, τὸ ἐκ βαθέων «γνώθι σ' αὐτόν» του, ἰδίως ὅταν προσέρχεται νά καταπιαστῆ μὲ τὰ **ΙΕΡΩΤΑΤΑ** πράγματα ποὺ ὑπάρχουν. Πῶς λοιπόν; 'Ἡ ἀμαρτωλὴ εὐτέλεια (ὅλων μας), θὰ προσέλθῃ μὲ θρασὺ τουπέ στὸ **Φῶς** ποὺ δὲν φέγγει μόνο ἀλλὰ καίει (τοὺς ψωροπερήφανους);... «*Ἦκουον περὶ Σοῦ μὲ τὴν ἀκοὴν τοῦ ὠτίου, ἀλλὰ τώρα ὁ ὀφθαλμὸς μου Σὲ βλέπει διὰ τοῦτο: βδελύττομαι ἑμαυτόν, καὶ μετανῶ ἔν χώματι καὶ σποδῶ*». 'Ιώβ, 42, 56. Καὶ ὅταν ('Ἰωάννης 8, 46) ὁ εἰπὼν «*τίς ἐλέγχει με περὶ ἀμαρτίας;*» 'Αναμάρτητος ἐκούσιά Του ταπεινώνεται (σελ. 13), καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἡμεῖς ὅλοι οἱ εὐτελεῖς ἀμαρτωλοὶ πρέπει τάχα... νά μὴ ταπεινωθοῦμε; Μαζὶ μὲ τὴν ἀγία **ΑΓΑΠΗ** καὶ τὴν πνευματικὴ «**διάκριση**» (ὀρθὴ κρίση, σελ. 154 ψηλά), ἡ ἐκούσια αὐτο-ταπεινώση εἶναι ἡ πολὺ **θεμελιώδης** χριστιανικὴ ἀξία-ἀρετὴ ποὺ **ΑΝ** τὴν εἶχαν (οἱ ὅσοι ἀπαξιοῦν νά τὴν προσέξουν) θὰ γλύτωναν ἀπὸ παραπολλές φοβερές καταστροφές στὸ παρελθὸν καὶ στὸ μέλλον. «*Οἴησις, προμοπῆς ἐγκοπή*». 'Ἡράκλειτος. «*Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Ὑποτάγητε οὖν τῷ Θεῷ (διότι εἶναι φιλόνητοπα 'Αγιώτατος). ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν (πῶς ὁμως; Τὸ λέει συνέχεια): καθάρισατε χεῖρας (=ὀρθοπραξία) ἀμαρτωλοὶ, καὶ ἀγνίσατε καρδίας (=τὸν μέσαθῆ σας κόσμος), δίψυχοι (διπρόσωποι στὸ «*δυσὶν κυρίοις δουλεύειν*»)» 'Ἰακώβου 4, 6. «*Πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε*». Α' Πέτρου 5, 5. «*ΑΞΙΩΣ περιπατήσαι, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ*». 'Εφεσίους 4, 1-3. 'Ιώβ 22, 29. Παροιμίαι 3, 34, καὶ 29, 23, καὶ 16, 18-19. Ματθαίου 23, 12. Λουκᾶ 1, 51, καὶ 14, 11, καὶ 18, 14. Σελίδας 175 δεύτερο μισὸ (διότι αὐτοταπεινώση θὰ πῆ πορεία πρὸς σώζουσα ἀγιότητα, ἔσωανθρώπινα). Τέλος σελ. 82. «*Κανὸνα πίστεως: ἐκτίσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια*». Τροπᾶριο 'Αγ. Νικολάου. Τὸ νά ὑποτάσσεσαι ἐκούσια ἐκ βαθέων στὴ Χριστοκεντρικὴ Βίβλο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ὑπέρτατη δυνατὴ ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀξία*

καὶ Ἐλπίδα, διότι ὁ Ὑπέρτατος Ἦν τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ, ὁ κατ' ἀξία παν-Ὑπέρτατος [σελ. 48 ὄλη], ἡ παγκόσμια διαμαντόβρυση τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς. Καὶ ἡ ἀριστη δυνατὴ κοινωνία ἀνθρώπων (ὁ ΑΓΙΟΣ χριστοκεντρικὸς κοινωνισμὸς) εἶναι πραγματοποιήσιμη, στὸν προρρυθμισμένο καιρὸ τῆς, μονάχα μετὰ τὴν «γνώθεις αὐτὸν» ἐκούσια αὐτοταπείνωση καὶ λοιπὴ Βιβλικὴ ἀξιολογία καὶ ἠθική, (σελ. 184 ὄλη), καὶ ὄχι μετὰ φτηνοὺς ἐγωϊσμοὺς προσωπολατρείας, δοξομανίας, διχόνοιαι, ἀμεσης ἢ ἔμμεσης καταπίεσης καὶ ἐπιβολῆς, ἐκβιασμῶν, ἀπάνθρωπων παζαριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅλα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι κόσμοι τοῦ πλανήτη πάσχοι... «Γένησθε ὡς τὰ παιδιά», «ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ματθαίου 18, 3, 4, καὶ 20, 27, 28. «Δουλεύειν τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων». Ἀπόστολος Παῦλος, Πράξεις 20, 19. Σοφία Σειράχ 2, 4, 5. Λουκᾶς 17, 10.

3. Διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ κτλ. Ὅταν μέσα μας λείπει τὸ πνεῦμα τοῦ «ἀρχὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Κύριον», τὸ ὁποῖο πνεῦμα σὲ αὐτοκριτικὴ καὶ σὲ αὐτοταπείνωση μᾶς προσφέρει τὴν ὀρθὴ κρίση «διάκριση» πολὺ φιλάνθρωπα ἢ ἀνθρωπιστικώτατα, τότε ἰσχύει τὸ ἀριστουργηματικὸ κεφάλαιο 59 τοῦ Ἡσαία: «διὰ τοῦτο ἡ κρίσις εἶναι μακρὰν ἀπ' ἡμῶν, καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν μᾶς φθάνει· προσμένομεν φῶς, καὶ ἰδοὺ σκότος· λάμπει, καὶ περιπατοῦμεν ἐν ζόφῳ». «ἐν μεσημβρία προσκόπομεν ὡς ἐν νυκτί. εἴμεθα ἐν μέσω τῶν ἀγαθῶν ὡς νεκροί». Ἡσ. 59, ὀλόκληρο. Τότε, χωρὶς νὰ ὑπάρχη καμιά πρόθεση γιὰ πολεμικὴ κατὰ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἡ νεο-ἰδρυθεῖσα «Γραμματεία τοῦ Βατικανοῦ ἐπὶ τῶν σχέσεων πρὸς τοὺς μὴ χριστιανοὺς» (ἀξιέπεινη ἔμπνευση κατ' ἀρχή), ἐξαγγέλει ἐπίσημα: «Καθὼς ἡ ἀθεΐα τείνει νὰ σχηματίσῃ ἓνα μόνον ὄργανισμὸν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰς τὸν Θεὸν πίστιν, ὅλοι οἱ δοιο πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀγαποῦν θφείλουν νὰ σχηματίσουν ἐν μόνον μέτωπον». Καθολικὴ (Ἀθήνα), 5 Αὐγ. 1964. Τάχα, δηλαδή, ὁ μαμωνόδουλος πλουτολιγαρχικὸς κόσμος δὲν εἶναι, ἐπίσης καὶ αὐτός, ἄθεος. Καὶ τάχα ἔπαψε νὰ ἰσχύη ὁ πανάρχαιος (ραββινικὸς, ἀρχαιοελληνικὸς, Βιβλικὸς, Λουκᾶς 12, 45, 46, Ἐκκλησιαστῆς 6, 6, 7, Κολοσσαεῖς 3, 5, 6, Ματθ. 24, 44-46), ὀρισμὸς ὅτι: ἄθεος εἶναι ὁποιοσδήποτε πού, ἐνῶ δρᾷ μισάνθρωπα καὶ ἀπάνθρωπα, δὲν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει «Δίχης ὀφθαλμὸς ὅς τὰ πάντα δρᾷ». Καί, τάχα, ἔπαψε νὰ ἰσχύη ἡ ἠθικὴ προτεραιότητα τῶν ἀλληλένδετων «συναίσθημα ἀνθρωπιστικώτατης ἀγάπης ΚΑΙ ὀρθοπραξία», ἡ ὁποία προτεραιότητα (τέλος σελ. 178, καὶ σ. 179, 195 χαμηλά, 196) δίνει Βιβλικὰ ἀλληλένδετα τὸν ἐξῆς ὀρισμὸ γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι ὁ Πιστεύων καὶ Ἀγαπῶν τὸν ἀπέραντα φιλάνθρωπο Θεό: «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με» (σελ. 57 μέση. Ἰακώβου κεφάλαιο β' ὄλο). Ἡ πρόγνωση τοῦ Κυρίου τῆς

Ἱστορίας ἐνεργὰ ἀφησε τοὺς ἄθεους μαρξιστὲς νὰ ὑπάρξουν (τόσο λιγόχρονα) ὄχι βέβαια γιὰ νὰ κατισχύσουν τῆς Ἐκκλησίας Του αἰ «πύλαι Ἄδου» τοῦ Λάζαρου... Ματθαίου 16, 18. [Διαλεκτικά «πύλαι Ἄδου» ψηφ. 996, σελ. 75 ψηλά, Σελ. 175 χαμηλά, 176 ἀρχή]. Τὰ δύο δυναμικά μέτωπα στὰ ὁποῖα τὸ Βατικανὸ προτρέπει τὴν ἀνθρωπότητα νὰ διαιρεθῆ (πολὺ θλίβομαι πού ὁ ἀνάξιος ἐγὼ ἀναπόφευγὰ μου διαμαρτύρομαι ἔντονα ἔδω) εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὄχι Θεάρεστο πνεῦμα τῆς διάσπασης «διαίρει καὶ βασίλευε», εἶναι κάπως λοιπὸν καὶ τὸ πνεῦμα πού διέσπασε τὴν Ἐκκλησία σὲ τρία τμήματα «ἀστέρων» (Ὁρθόδοξους, Καθολικούς, Διαμαρτυρόμενους, σελ. 174 ψηλά)· εἶναι τὸ (ὄχι ἀσχετο μὲ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα) πνεῦμα τῆς ἀπώλειας τοῦ παράδεισου (σελ. 199 ἕως 205)... Ἐνῶ τὸ Θεάρεστο πνεῦμα εἶναι τὸ ἀντίθετο, εἶναι, ἰδίως στὸν γι' αὐτὸ προρρυθμισμένον ἔσχατο καιρὸ μας, τὸ ὑπηρετεῖν τὸ συγκλίνειν πρὸς τὸ «μία ποιμνη εἰς Ποιμῆν» σὺν Θεῷ. Ἀντὶ λοιπὸν τὸ σχεδὸν πανίσχυρο Βατικανὸ νὰ προτρέπη (στὴν ἐποχὴ μας τῆς ἀτομικῆς ἐνέργειας) τὴ μετατροπὴ τῆς ἀνθρωπότητας σὲ δυὸ «μέτωπα» ἑτοιμα γιὰ ἀλληλο ἐξόντωση, καλύτερα θὰ ἔκανε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ εἰπωμένο «συγκλίνειν» ὑποχρεώνοντας τὸ μπλόκ τῶν ἄθεων μαρξιστῶν νὰ δεῖξη μιὰν ἀπόλυτα φιλικὴ στάση ἀπέναντι τοῦ χριστιανισμοῦ. Πῶς ὑποχρεώνοντας; Μὲ τὸ νὰ ἐκδοθῆ ἐπιτέλους καὶ μιὰ Παπικὴ ἐγκύκλιος ὀρθοπροσερμογῆς ἸΣΟΝ ἀνθρωπιστικώτατα χριστιανικῆς στάσης τῶν ποιμένων ἀπέναντι τῆς ποιμνῆς [σελ. 167], δηλαδὴ μιὰ Ἐγκύκλιος πού νὰ μετανοῆ καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ ΘΕΙΟ ΚΥΡΟΣ τοῦ ἐν Χριστῷ κοινωνισμοῦ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, καὶ λοιπὸν τῆς ΑΓΙΑΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤῶ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ τῶν μέσων κοινωνικῆς παραγωγῆς, γιὰ νὰ καταργηθῆ ἔτσι ἱερόπρεπα καὶ Θεόπρεπα ἡ ταξικὴ ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, ἡ ὁποῖα, ἐπεκτεινόμενη σὰν φωτιὰ σὲ δάσος, γίνεται ἐκμετάλλευση ἔθνους ἀπὸ ἔθνος ἐπίσης (Ἰμπεριαλισμός, κτλ.). Μὲ μιὰ τέτοια ἐνέργεια Βιβλικὰ Θεάρεστη (πού θὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν μέλλοντα Ἰωάννη, σελ. 33 ὑπόσημ.), ὁ σημερινὸς «χριστιανισμός» ὄχι μόνον θὰ ἐκχριστιανιζόταν (Ἰακώβου 1, 22 καὶ ὅλο τὸ β' κεφάλαιο) ζωντανεύοντας τὴν Πίστη του, ἀλλὰ καὶ θὰ βρισκόταν σὲ πολὺ ἰσχυρὴ θέση ἀπέναντι τῶν ἄθεων μαρξιστῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιρρεάσῃ φιλόχριστα. (Σελ. 177 μέση καὶ κάτω, 178, σελ. 174 δεύτερη παράγραφος). Καὶ γιὰ ὁποῖον ἀκόμα δὲν πιστεύει ὅτι ἀρχίσαμε πιά ἱστορικὰ νὰ διάγουμε τὸν 360χρονο ἔσχατο καιρὸ (1940-2300), μπορεῖ ἐξυπηρετικὰ νὰ εἰπωθῆ, «τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν (γιὰ μετεωρολογικὴ πρόγνωση καιροῦ), τὰ δὲ Σημεῖα τῶν Καιρῶν (τὸ ὅτι τὰ σκηνικά τῆς Ἀποκάλυψης εἶναι πανέτοιμα) οὐ δύνασθε;»... Ματθαίου 16, 1 ἕως 4.

4. Ἐκχριστιανισμός κλπ. Στὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἰδίως στὰ μικρὰ ἔθνη, παραπολὺ συμφέρει ἡ ἐν Χριστῷ ἀγιοποίηση τοῦ μαρξικοῦ ὄγκου

(κατά πρόγνωση Θεοῦ προσωρινά ἄθεου), δηλαδή ὁ ΑΓΙΟΣ ἐκχριστιανισμός του ὁ μὲ τὴν ἀλληλένδετη ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ τείνων πρὸς τὸ συγκλίνειν τοῦ φιλόχριστου «μία ποιμνη, εἰς Ποιμὴν» τοῦ ἀδελφώνει ὅλη τὴν ποιμνη-ἀνθρωπότητά Του προρρυθμισμένα Του. Πρὸς τὴν εὐεργετική αὐτὴ κατεύθυνση τοῦ καινούργιου ἐκχριστιανισμοῦ τῶν ἀθέων, ἡ Ὁρθοδοξία (κατὰ τίς προφητεῖες, Ἁγαθάγγελου, σελ. 33 ὑπόσημ., κλπ.) θὰ παίξῃ ἰδιαίτερο ρόλο, φιλάνθρωπα. Κατὰ πρόγνωση τοῦ Κυρίου τῆς Ἰστορίας ἔτσι. Χωρὶς νὰ καθορίζεται ποιοὶ εἶναι τὸ (ἀόριστο) γένος-φυλὴ τῆς προφητείας τοῦ τάφου τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου (σελ. 136 χαμηλά), μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ ὅτι στὸν ἐπαλήθευμένο προφητικὸ ἀριθμὸ 5329 (Πυραμιδικὸ χρόνο), ἴσον 1329 (Χριστιανικὸ χρόνο), κάπως περαιτέρω ὑπάρχει μιὰ προρρυθμισμένα Ὁρθόδοξη ἑλληνικὴ ὑπηρεσία στὴν Ἰστορία. Ἀγγιχτὰ στὸ 1329 ὁ ἐπόμενος χρόνος 1330 ἀρχίζει κάτι κύκλους, καὶ ὁ ἴδιος θυμίζει τὸ 330 (ὅλη ἡ σελ. 80). Στὸ 1330 προσθέτοντας 123 («ἑλλην») προκύπτει 1453. Στὸ 1330 προσθέτοντας 636/637 (σελ. 30, γραμμὲς 25 ἕως 29) προκύπτουν τὰ ἔτη 1966/1967. («Ἑλλὰς ΧΡ. Κυρίου» ψηφ. 1966, ὅσο καὶ «πέτρα Χριστός», Α' Κορινθίους 10, 4 ὅπου ἐξηγεῖται ὅτι τὰ Βιβλικὰ στὴν Πεντάτευχο «ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν», προτυπωτικὰ γιὰ πολλαπλῆ ἱστορικὴ ἐπαλήθευση). Στὸ 1330 προσθέτοντας 666 προκύπτει 1996 (σελ. 123 χαμηλά), ἐνῶ ἂν προσθέσωμε 710 (ποῦ ψηφ. «Ἁγιον Πνεῦμα», καὶ «ἐλέους») προκύπτει 2040 (ὅσο ψηφ. «λύτρωσις» καί, τὸ ἴδιο εἶναι, «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» 2040. Λύτρωσις : Λουκᾶ 1, 68, καὶ 2, 38. Ἑβραῖους 9, 12. Προσκυνεῖν : Ἰωάννη 4, 24). Ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομα ποῦ ἔλαβε ὁ εὐλογηθεὶς νὰ ἀποκρυπτογραφῆσθαι αὐτὴ τὴν προφητεία (στὸ ὄχι τυχαῖο ἔτος 1430, βιβλίον κ. Τσαταλοῦ, σελ. 45, ἐδῶ σελ. 34 χαμηλά, 126 χαμηλά), τὸ ὄνομα Γεννάδιος, προτυπωτικὰ ψηφίζει στὸ μὲν «Γεννάδι» 123, στὸ δὲ «ος» 270, ἢ, «Ἑλλην 123» «ἀγγελίας 270» [μὲ σύνολο 393 «ἀγάτης θεμέλια» καὶ «θεμέλια ἀγάτης Κυρίου» ψηφ. 1393, ὅσο «Εὐρώπη»]· προτυπωτικὰ, διότι ὁ Γεννάδιος καταμεσίς στὸ μαμωνόδουλο Βυζάντιο ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του «Πατριάρχῃ τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», τῶν μακαρίων τῶν ἀνηκόντων τῷ Πνεύματι (Ματθ. 5, 3), ὑποδηλώνοντας τὸν τίτλο τοῦ μελλοντικοῦ «βασιλέως ἀπὸ πενίας» (σελ. 137 ψηλά, σελ. 33 ὑπόσημ.) τὸν ὁποῖο τιμᾶ καὶ γνωρίζει σὰν τὸν οὐράνιο προφητοδόχο Ἁγέλο-Δοῦλο τοῦ Κυρίου (σελ. 38, γραμμὲς 5 ἕως 8), τὸν βοηθήσαντα τὸν Γεννάδιο στὴν εἰπωμένη ἀποκρυπτογραφῆση. Γιὰ τὸν τίτλο τοῦ Γεννάδιου (ὀμώνυμη Βιβλιοθήκη του στὴν Ἀθήνα, μὲ τῶν «προρρήσεων» Στεφανιτζῆ τὸ σπάνιο βιβλίον), βλέπε «Ἰστορία τῆς Ἐκκλησίας» Ἀρχιμ. Ε. Καρπάθιου, 1939, σελ. 269. Ἐδῶ σελ. 136 μέση καὶ κάτω. [Στὸν προειπωμένο ψηφισμὸ τοῦ ὄρου «ΧΡΙΣΤΟΣ» 1480, ἀντιστρατευτικὰ ἀντιψηφίζεται «Σόδομα καὶ Αἴγυπτος»

1480, Ἀποκάλυψης 11, 7, 8. Σελ. 143 χαμηλά, 155 μέση. Ὅπως τονίζεται, σελ. 143 χαμηλά, σάν «Αἴγυπτος» καθόλου δὲν ἐννοεῖται ἡ ἀδελφὴ προοδευτικὴ δημοκρατία τοῦ Νείλου, ἡ ὁποία μάλιστα ἐσχατοκαιρικὰ συν-βαστάζει (μὲ τὰ ἀραβικὰ καὶ ἀφρικανικὰ ἔθνη) φορτίο φιλολαϊκῆς ἀλληλεγγύης. Ἡσαΐας 19, 19-21, μόνο. Σελ. 47, γραμμὲς 12-14].

5. Ἡ δωδεκαετία 1961-1973 τῶν δώδεκα «ὥρῶν-ἡμερῶν-ἐτῶν», ὅπου πιθανῶς τὸ 1961 ὑποσημαίνεται προτυπωτικὰ μὲ τὸν ψηφισμὸ 1961 τῆς φράσης «*μαῖροι ὥρῶν*» («*ἀφ' ἡμερῶν εἰς ἡμέρας*») στὴν Ἔξοδο 13, 10, πιθανῶς πάλι προτυπώνεται, μὲ κάποια ἀκρίβεια μάλιστα, στὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο τοῦ Ματθαίου στίχοι 1-12. Κάπως ἀναφέρονται συναφῶς οἱ ὥρες: *πρώτη*, ἢ «*πρωτὴ*» (1962), «*τρίτη*» (1964), «*ἕκτη*» (1967), «*ἐνάτη*» (1970, σελ. 44 μέσο), «*ἐνδεκάτη*» (1972, ὁ Ἰδιαιτέρα Βασιλικὸς τοῦ Χριστοῦ χρόνος, σελ. 41 ὅλη καὶ 88). Καὶ στὴν βαθυσήμαντη «*ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ*» ἀσθένεια-θάνατο τοῦ Λάζαρου, ὁ Κύριος ἀλληγορεῖ, «*οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὥραι τῆς ἡμέρας; Ἐάν τις περιπατῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ* (ἴσον στὴ χριστοκεντρικὴ ἀλήθεια τοῦ ὄντος), *οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου τούτου* (τὸν Χριστό: Ἰωάννης 8, 12) *βλέπει*». Ἰωάννης 11, 9, 4. Καὶ τῇ δωδεκάχρονη κόρη τοῦ Ἀρχισυνάγωγου (ἀλληγορία), ἡ ὁποία ἀπλῶς «*καθεύδει*» (κοιμάται), ὁ Κύριος τὴν ξυπνᾷ μὲ πρόσταγμα καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέρι [=ὀρθοπραξία ζωοποιούσα: Ἰακώβου 2, 14 ἕως 26]. Ἐπίσης θεραπεύει τὴν δώδεκα χρόνια ὑποφέρουσα [ἀπὸ «*μάστιγα*»] «*γυνήν*». Μάρκου 5, 25 ἕως 42.

6. Ἐνώχ. Οἱ προφητοδόχοι (μέσω Χριστοῦ, μέσω Θεοῦ) δοῦλοι Του Ἐνώχ καὶ Ἰωάννης-Ἡλίας (σελ. 38 ψηλά) βοηθοῦν τὸν ὀρθόδοξο ἑλληνικὸ λαὸ πνευματικά, σάν ὑπηρέτη Θεοκληρονόμο δουλεύοντα. Σελ. 43 ψηλά, 87 χαμηλά, 117 μέση, 131 μέση, 134 ψηλά καὶ μέση, 206 μέση, 46 ἀρχή, 133, 139. Μπορεῖ νὰ ὑποτεθεῖ ὅτι ὁ τῆς σοφίας-διάνοιας Δοῦλος Ἐνώχ, ὁ μεγάλος ἀγνωστος τοῦ μέλλοντος, βοηθᾷ Ἰδιαιτέρα τὸ «*κλήτῶ*» ἔθνος τῆς σοφίας-διάνοιας, τοὺς Ἕλληνες τοὺς θεοδοξάζοντες καὶ τὶς δυὸ Παρουσίες τοῦ Κυρίου στὴ γῆ. «*Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι*». Α' Κορινθ. 1, 24. Ἰωάννης 12, 20, 23, 24, 28. Ρωμαίους 1, 14, 16, καὶ 2, 9, 10, καὶ 3, 9. Τέλος σελ. 130, συνέχεια ψηλά 131 ὅπου τὸ «*ΚΑΙΡΟΙΣ ΑΥΤῶΝ*» τῶν νέων γεωργῶν Του Ἑλλήνων ψηφίζει τὸν Οὐρανοσήμαντο χρόνο 1962 (σελ. 29), ὅσο ἐπίσης ψηφίζει καὶ ὁ Θεὸς ὁ «*Ἀρχῶν καιροῖς*», 1962. Συμβολίζοντας τὸ 1962, ὁ ἀριθμὸς 962, ἢ, $3^4 + 4^4 + 5^4$ (ὅπως π. χ. τὸ 1996 καὶ 3996 μποροῦν νὰ συμβολίζωνται μὲ τὸ 996, σελ. 75 ψηλά), βρίσκεται στὴ Βίβλο ἔπως καὶ τὸ «*καιροῖς αὐτῶν*», ἀλλὰ ἀμεσα συνδεόμενα μὲ τὸν ἀγνωστο Ἐνώχ τοῦ μέλλοντος, πιθανῶς στοὺς Ἕλληνες. Διότι ὁ μὲν πατέρας τοῦ Ἐνώχ, ὁ Ἰάρεδ, ὄχι τυχαῖα ἐξῆσε 962 ἔτη, μάλιστα Βιβλικὰ ἀναλυόμενα σὲ 162 σὺν 800, ὁ δὲ (σὲ σοφία φωτίζων ἡλιακὸς δοῦλος Του) Ἐνώχ ἐξῆσε

τά χρόνια-ήμερες ενός ηλιακού έτους, 365 έτη. 'Ο δέ του 'Ενώχ γιός Μαθουσάλα έζησε τὰ του 'Αδάμ έτη 930 σύν άκόμη 39, ίσον 969... Γένεση 5, 18 έως 27 (σέ κάποιο τριαδικό σχήμα πατέρα, γιου, έγγονου)... Στο είπωμένο 962 ψηφίζεται και η λέξη-όρος «Γαιήσχος» (στήν άρχαιο-ελληνική μύηση, σελ. 113 ψηλά) σημαίνουσα τόν Θεό που με χριστοκεντρική σοφία είναι (έσχατοκαιρικά) ό τήν γαϊαν έχων (κατέχων).

7. Έρευνες στις προφητείες. Οί συντονισμένα συμφωνούσες προβλέψεις που χρονικά έμπίπτουν ίδίως στα χρόνια 1967-1972 χάρουν χαρακτήρα ομαδικότητας, τολμηθείσες, δηλαδή, από πολλούς όρθόδοξους χριστιανούς ξεχωριστά έγκύπτοντες σέ μελέτη γιά τόν Βιβλικό έσχατο καιρό και τήν άγία άταξική Χριστοκρατία. Σελ. 41 τέλος, 40 μέση, 153 τέλος ά' παραγράφου, 153 τέλος, 169 τέλος. Έπίσης ό μακαρίτης Γερβάσιος Μητροπολίτης 'Αλεξανδρούπολης, και ένας παλαιότερος άγνωστος. "'Η Μ. 'Ημέρα του Θεού του Παντοκράτορος" σελ. 83 (ύποσημ.), 1956, του μακαρίτη γιατρού Γ. Σ. 'Ιωαννίδη. Του 'Ησαΐα 24, 21, «και έν εκείνη τή ήμέρα ό Κύριος θέλει παιδεύσει τό στράτευμα τών ύψηλών έν τώ ύψει (ούράνια κάθαρση), και τούς βασιλείς τής γής επί τής γής (έπίγεια κάθαρση)», άφορά μάλλον τή μεγάλη εισαγωγή προς τήν 'Ημέρα Θεού Παντοκράτορος, δηλαδή μάλλον άφορά τό του Δανιήλ (12, 12) μακάριο έτος 1971 μ. Χ., μέ βάση τὰ ύποτιθέμενα και ύποστηριζόμενα στις σελ. 36 (τέλος), 37 (στίχοι 1 έως 10, και 27 έως 32). 'Αποκάλυψη 12, 9, ίσον Λουκά 10, 18. Τότε ό όποιοσδήποτε «καταδυναστεύων» ίσον και «συκοφάντης» (Ψαλμός 71, 4, στις δυό έλληνικές μεταφράσεις τής Βίβλου), ριζικά θά καταπλαγή νιώθοντας ότι όντως ύπάρχει και άρχει: Παντοκράτορος «δίκης όφθαλμός ός τὰ πάντα όρά». Θεόπρεπο άριστούργημα τό προφητικό τής Σοφίας Σολομώντα Ε' (και Ψ') κεφάλαιο όλο! Οί άξιοκτόνοι και θαυματοκτόνοι, οί ήθικώς άδέσποτοι (στα κρυφά μέσα τους), οί δήθεν άνθρωποι (όργανα-έργαλεία του διαβόλου, δυστυχώς), θά έξουδετερωθούν κοσμοϊστορικά ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ, ύπέρ του μεγάλου άνώνυμου πλήθους του Λαού. Σέ άυστηρή γλώσσα όρθά χρησιμοποιούμενη στο φύλλο 9 Αύγ. 1964 τής «Φωνής Κυρίου» τής 'Αποστολικής Διακονίας 'Εκκλησίας 'Ελλάδος, «ό συκοφάντης, συνεχιστής και διάδοχος του διαβόλου, διαρκώς πλήττει τόν άνθρωπο: διότι τόν θεωρεί άσπονδο έχθρό του». «Ούτοι είναι εκ τών άνθισταμένων εις τό φ ω ς», επιγραμμатίζει Θεόθεν ό 'Ιώβ 24, 13. 'Αλλά ό παν-γήινα κοινωνικώς άλέκιστος χρόνος θά είναι ό πρώτος μετά τό τέλος όλου του έσχατου καιρού, δηλαδή ό 2301 μ. Χ., όποτε άρχίζει νά ισχύη του «Κυρίου κατάπαυσις νίκη» [ψηφ. 2301, αλλά και «λαός Κυρίου συντελει» ψηφ. 2301]. (Και σελ. 79 μέση και κάτω, σελ. 51 μέση). «'Υπόμεινον (πρόσμενε μέ καρτερική ύπομονή) τόν Κύριον και φύλαξον τήν όδόν Αύτου, και ύψώσει σε του κατακληρονομήσαι ΤΗΝ ΓΗΝ έν τώ έξολο-

θρεύεσθαι τοὺς ἀσεβεῖς, θέλεις ἰδεῖ. *Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερφυόμενον, καὶ ἐξηπλωμένον ὡς τὴν χλωρὰν δάφνην· ἀλλ' ἠφανίσθη· καὶ ἰδοὺ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἐζήτησα αὐτόν, καὶ δὲν εὗρέθη...* Ψαλμὸς 36 (37), 34 ἕως 39 καὶ στὶς δυὸ μεταφράσεις τῆς Βίβλου. Ποιὸς ἐσχατοκαιρικὰ εἶναι ὁ ἀσεβής; Εἶναι οἱ ὁποιοιδήποτε μισάνθρωποι ποὺ «τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο», «εὐδοκῆσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ», οἱ ὅποιοι «ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας» σατανοπρεπῶς θὰ κατακλωτῆσουν τὴν παραπολὺ φιλάνθρωπῃ ΕΥΚΑΙΡΙΑ σωτηρίας ποὺ ἡ ΕΥΛΟΓΙΑ τοῦ «εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσαι» θὰ προσφέρῃ «ἐπὶ τοὺς καθημένους ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν», «ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρῖσεως Αὐτοῦ». [Σελ. 87, μεσαία παράγραφος]. Β' Θεσσαλονικεῖς 2, 10 ἕως 12. Ἀποκάλυψη 14, 6-8. Δανιήλ 2, 34, 35, 44. Ζαχαρ. 14, 9.

8. Ὁ μισάνθρωπος Πονηρός, καὶ ὁ λαὸς-ἐκκλησία. Γένεσης 3, 5, «καὶ θέλετε εἰσθε ὡς θεοί», ποὺ ὁ ἀναποδογυριστὴς τῶν ἀξιών, ὁ διάβολος ὁ διαβάλλων τὸν Ἅγιο Θεό, συμβουλεύει τὴν Εὐα (καὶ μέσω αὐτῆς καὶ τὸν Ἀδάμ). Κάπως ἐρμηνεύεται ὅπως ἀκόλουθα, σύμφωνα μὲ σελ. 115-117 καὶ 199-205, καὶ 149, 150: τὸ ἐλπιζόμενα Θεῖο μήνυμα ποὺ θεωρεῖ ἔνοχο τὸν ἐξαχιλιόχρονο «κηφήνα». Θὰ κάνετε δικούς σας νόμους, ὅπως ὁ Θεὸς (μόνο ποὺ θὰ εἶναι ντροπιαστικὰ «περιζώματα»). [«*Ἄν ἐσκέπασα τὴν ΠΑΡΑΒΑΣΙΝ μου ὡς ὁ ΑΔΑΜ, κρύπτων τὴν ἀνομίαν μου ἐν τῷ κόλπῳ μου. Διότι μήπως ἐφοβούμην μέγα πλῆθος, ἢ μὲ ἐτρόμαξε ἢ καταφρόνησις τῶν οἰκογενειῶν, ὥστε νὰ σιωπήσω, καὶ νὰ μὴ ἐκβῶ ἐκ τῆς θύρας;*» Ἰωβ, 31, 33, 34, σ. 81]. Θὰ σᾶς δοξάζουν, τιμοῦν, προσκυνοῦν, ὑπακούουν, ὅπως καὶ τὸν Θεό (μόνο ποὺ οἱ δοῦλοι σας δὲν θὰ εἶναι ἅγιοι, ἀλλὰ «πονηροί». Ἡσαΐα 53, 9). Θὰ ἔχετε ὅλα τὰ ἐπιθυμητὰ ἀγαθὰ χωρὶς νὰ κοπιάζετε, ὅπως ὁ Θεὸς (συκοφαντία καὶ αὐτό, διότι τὸ ὅτι δὲν βλέπομε ἄμεσα τὸν Ἄφανῆ Θεό δὲν σημαίνει καθόλου ὅτι Αὐτὸς δὲν ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ· Ἰωάννης 5, 17). Θὰ εἰσθε ἀνεξέλεγκτοι, καὶ θὰ γνωρίζετε καὶ θὰ γεύεστε τὰ πάντα, καλὰ καὶ κακὰ, ὅπως ὁ ἀνεξέλεγκτος Θεὸς (ἐνῶ ὁ Ἅγιος δὲν κάνει κανένα κακό: Γένεση 1, 31· καὶ ἐνῶ οἱ παραβάτες θὰ γνωρίσουν τὴ «μέχρι καιροῦ» πικρότατη ἔξορία ἀπὸ τὸν Παράδεισο)... Ἀλληγορικὸ δέντρο «ἡ συκῆ» (μὲ τὰ σύκα τῆς ὑλιστικῆς γλυκύτητας, καὶ τὰ φύλλα τῆς «περιζώματα», Γένεσης 3, 7), τὴν ὁποία στὴν ἀλληγορικὴ παραβολὴ τῆς συκιάς (Λουκᾶ 13, 6 ἕως 9) καταράστηκε ὁ Κύριος (Μάρκου 11, 12-23). Κάπως ἡ ἀλληγορικὴ συκιά ἦταν ἔνοχα ἀκαρπῆ τέσσερα χρόνια [4 χιλιετίες, οἱ πρό Χριστοῦ], ὄχι ἀσχετὰ μὲ «*γυνὴν ἔχουσαν πνεῦμα ἀσθενείας*» δεκαοκτῶ χρόνια (18 χιλιετίες, τὶς πρό Χριστοῦ πάλι). Καὶ μὲ τιμωρὴ κατάρρα ἀνάλογης ἔνοχῆς κάπως συνδέεται Βιβλικὰ ὁ ἀριθμὸς 18 τρεῖς φορές ἔτσι ἀναφερόμενος στὸ ἴδιο ἑνδέκατο τοῦ Λουκᾶ κεφάλαιο συνέχεια (11, 3 ἕως 16). Ὅπου τὸ τέλος τῶν π. Χ. 4 χιλιετηρίδων καὶ τῶν 18 ἐπίσης (σελ. 19 ἕως 26),

Ἴσον τὸ κοινὰ χριστοκεντρικὰ προρρυθμισμένο Του τέλος τῶν 50 «αἰώνων», τῶν «αἰωνίων (ἴσον Καιρικῶν) χρόνων»: σελ. 19 ἕως 25. Ὅχι τὸ ἄφταιγο «καλὸν λίαν» (Γένεση 1, 31) δέντρο «συκῆ», ἀλλὰ τὸ ἀλληγορικὸ σύμβολο «ἡ συκῆ» ψηφίζει 636, ὅσο καὶ «θεία μᾶστιξ», κάπως σχετιζόμενα (σελ. 30). Καὶ κάπως ὄχι ἄσχετα μὲ τὴ μαμωνόδουλη-κηφηνόπληκτη «γυνή-συκῆ», «ὁ κηφὴν» (σελ. 149, στήλη β') ψηφίζει 656, καὶ «ὁ κηφὴν συντελεῖ» ψηφ. 1656: σελ. 72 τέλος (ὅπου ὁ «μέλας» Ἀποκάλ. 6, 5, 12 ἀναφέρεται καὶ στὴν Ἐπιστολὴ Βαρνάβα 4, 10), 73 ἀρχή, 101 μέση. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι ἐνῶ ἀφενὸς ὑπάρχει διοικῶντας ὁ «ἀδικὸς Ἰσα ξύλω (δένδρω) ἀνιάτω» (Ἰώβ 24, 20), ἀφετέρου ὑπάρχει τῆς Ἐπαγγελίας Του ὁ ἀγαπημένος γιὸς Του ὁ λαός, ὁ «**Θεοῦ υἱὸς λαός**», (Σοφία Σολομ. 18, 13), σὰν ὁ χριστοκεντρικὰ ἀπόλυτος φορέας τῆς ἐλπίδας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ματθαίου 5, 5. Μακαρισμοὶ Λουκᾶ. Καὶ ὅποιος δὲν εἶναι Λαός, ὅς σπεύσῃ νὰ γίνῃ, μάλιστα **κὲν ἀπλότηι καὶ εἰλικρινεῖα Θεοῦ**» (Β' Κορινθ. 1, 12), διότι ἀκριβῶς «**Θεοῦ υἱὸς λαός**»! Καὶ πολὺ συναφῶς, ἡ κοινὴ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν Ἐγκύκλιος ἔτους 1848 φωτισμένα θεσπίζει ὅτι: φρουρός, ἐγγυητὴς καὶ στύλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ λαός. Ὁ δὲ Ὑπέρτατος ὼν, ὁ γονατίζων καὶ πλένων τὰ πόδια τῶν δώδεκα μαθητῶν του καὶ κατόπιν ἐξαγοραστικὰ σφαδάζων καρφωμένος στὸ σταυρὸ τῶν κακούργων, εἶναι τόσο φιλολαϊκὰ δημοκρατικώτατος σὰν ΑΓΙΟΣ κοινωνιστὴς στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων Του, ὥστε παραδειγματίζει μὲ τὸ Θεῖο κῦρος Του: *«ἔδοξεν (=φρονούμε μαζί) τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν», «ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν», «ἔδοξε τοῖς Ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ»* (ἐκκλησία θὰ πῆ γενικὴ συνέλευση διοικοῦντος λαοῦ). Πράξεις 15, 28, 25, 22.

9. ΨΥΧΗ. «**Πνεῦμα Θεῖον τὸ ποιήσαν με, πνοὴ δὲ Παντοκράτορος ἢ διδάσκουσά με!**» (Ἰώβ 33, 4). Πῶς λοιπὸν μεταθανάτια ἐξισώνονται, ἴσον μηδενίζονται σὰν ὄντοτητες, ὁ Ἄνθρωπος καὶ μιὰ... ψείρα, μιὰ ψείρα ἢ ὁποῖα ΔΕΝ ποιεῖ Συμφωνίες Μπετόβεν, ΔΕΝ ἐξαποστέλλει ἀστρόπλοια στὴν Ἀφροδίτη, ΔΕΝ εἰσδύει (μὲ κάτι τελευταίους quasars) σὲ δεκαοχτῶ δισεκατομμυρίων φωτὸς ἑκτασὴ συμπαντικοῦ οὐρανοῦ, ΔΕΝ ποιεῖ πυρηνικὰ σωματίδια τεχνητὰ ἀπὸ ἐνέργεια, ΔΕΝ ἀποκρυπτογραφεῖ σοφὰ τὴ λεπτότατη τῶν χρωμόσωμων δομὴ **μαζί καὶ «κώδικα ζωῆς**»: φυσιολογικὸ κώδικα γενετικῆς στὸν ἠλεκτροχημικὸ αὐτοματισμὸ τῆς οὐσίας DNA δεοξυριμπο-πυρηνικοῦ ὀξέος ποὺ ἀγγίζει τὸ «**αὐτομάτη**» Του μυστικὸ Του τῆς βιολογικῆς ζωῆς (τὸ ΔΗΘΕΝ ΑΘΕΟ «**αὐτομάτη**»: σελ. 225 χαμηλά, 226 ἀρχή, 218 ψηλά καὶ χαμηλά, 219 ὅλη): ΔΕΝ Ἀποκαλύπτει φυσικοεπιστημονικὰ Ὁράματα σὰν τοῦ Ἁϊνστάϊν, ΔΕΝ προφητεύει τὸ μέλλον **ἐπαληθευμένα** σὰν τὸν Κοσμῶ Αἰ-

τωλό, ΔΕΝ ταυτίζεται με την **ιερώτατη πνευματική ΑΓΙΟΤΗΤΑ** τῶν Παύλων, Πολυκάρπων, Ἰγνατίων, Φεραίων, σύννεφων ἱερομαρτύρων Πίστης διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ΔΕΝ καθαγιάζεται-ἀποπνευματώνεται ἀφομοιούμενη στήν ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, καὶ ΔΕΝ Θεοκοινωνεῖ μακάρια μεταρσιούμενη σὲ δραματική προσευχή; Ἔξαιτίας τὸν ἄνθρωπο, τὸν εὐλαβικώτατα τιμῶντα τὸν Θεό, «*ἡ σὰρξ αὐτοῦ θέλει εἶθαι ἀνθηροτέρα νηπίου· θέλει ἐπιστρέφει εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητος αὐτοῦ*». «*θέλει βλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ ἐν χαρᾷ*»: «*ἡ ζωὴ μου θέλει ἰδεῖ τὸ Φῶς*». [Σελ. 10 μέση]. Ἰώβ 33, 25 ἕως 28. Γλυκοῦπόσχετα δὲ ὁ αὐτοθυσιασμένος Ἐξαγοραστής καὶ Κριτής, ὁ Σταυρωμένος Ἡρώας τῆς ΑΓΑΠΗΣ: «*Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τὰ ἁμαρτήματα καὶ αἱ βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν· ὅς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχος ἐστὶν αἰωνίου κρίσεως*». Μάρκος 3, 28, 29. **Σελ. 148 ἀρχή, 186 ὅλη, 145-147. Τέλος 197, 198 ὅλη.** Ὅποιος φυγάδας εὐθύνης δὲν θέλει νὰ συμμεριστῇ βάρος Σταυροῦ, δὲν θέλει ἀγιασμένα νὰ συμποληθῇ σὲ ἠθικὴ ἀλληλεγγύη, τότε αὐτὸς ὁ αὐταπατώμενος δειλός: «*ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν (τὸ σάρκικο κορμάκι) αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν Ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ὅλον (=Λουκᾶς 4, 5 ἕως 8, Ματθαίου 4, 8 ἕως 10) κερδίσει, τὴν δὲ Ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;*» (ὅταν τὸν ἀδράξῃ ἢ ἀναπόφευγη τσιμπίδα μεταθανάτια;)... **Ματθαῖος 16, 24 ἕως 27.** Ὁ Κύριος δὲν ὑποχρεώνει μὲν, προτρέπει δέ, νὰ εἴμαστε ἀνδρεῖοι γι' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ὑψιστο συμφέρον μας· ὁπότε, μπροστὰ σὲ μιὰ γενικευμένη ἡρωϊκὴ Πίστη, τὰ πιὸ μεγαθήρια τάνκς ὁποιοῦδήποτε Θερίου αὐτόματα καταντοῦν ἀδειανὰ κονσερβόκουτα ποὺ τὰ κλωτσοῦν παίζοντας τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο... Καὶ ἡ τοῦ ἀλληγορικοῦ παραμυθιοῦ ἐφιαλτικώτατη μάγισσα, ἀπὸ φοβερὴ παντοκράτειρα ποὺ ἦταν, διαλύθηκε σὰν μηδαμινὸς καπνὸς μόλις τὸ τρομοκρατούμενὸ της παιδάκι ἀποτόλμησε νὰ τὴ φτύσῃ. Ὅταν δὲν πιστεύεις καθόλου σὲ «θάνατο» (Ματθαίου 10, 28), τί μποροῦν νὰ κάνουν στήν ὑπερ-ἀκτινοβολιακὴ ψυχὴ σου ὅλες μαζεμένες οἱ βόμβες τῶν αὐτοκρατοριῶν τῆς γῆς; [σ. 144 μέση].

«*Ἐὰν γὰρ ἀποθάνῃ ἄνθρωπος, ζήσεται*», «*ὑπομενῶ ἕως ἂν πάλιν γένωμαι*». «*Ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, θέλει ἀναζήσει; Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐκστρατείας μου θέλω περιμένει, ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ μεταλλαγὴ μου*». Ἰώβ 14, 14. «*Ἐξέβρω ὅτι ζῆ ὁ Ἀνθρωπότης μου, καὶ θέλει ἐγερθῆ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ· καὶ ἀφοῦ μετὰ τὸ δέρμα μου τὸ σῶμα τοῦτο φθαρῆ, πάλιν μετὰ τὴν σάρκα μου θέλω ἰδεῖ τὸν Θεόν*». Ἰώβ 19, 25, 26.

Ἐπὶ τῶν ἀπόλυτα ἀλληλένδετων δυὸ θεμέλιων τῆς ἠθικῆς: «*πίστη σὲ Ἅγιο Παντοκράτορα Θεὸ*» [Ψαλμὸς 72 (73) ὅλος] καὶ «*πίστη σὲ ἀθανασία ψυχῆς*», πρέπει πρόσθετα νὰ δουλευτῇ ἡ ἐξῆς ἐξυπηρέ-

τηση ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ καλόπιστα προβάλλουν τὴν κοντόβωρη ἔνστασι: «*μά πῶς μπορῶ νὰ πιστέψω σὲ Θεὸ ὅταν βλέπω ἀθῶα βρέφη νὰ βασανίζονται ἀπὸ πολυμυελίτιδα;*» Στὴν αὐτο-ἐκτίουσα παραβάτιδα ἀνθρωπότητα ὁ Θεὸς δὲν ἐπεμβαίνει «*καλὰ καὶ σώνει*» μὲ τοὺς τρόπους ποὺ ἀξιῶνουν οἱ παραβάτες κατάδικαι. Κοινωνικὰ κληρονομικὰ φέρουν ἐνοχὴ ἀκόμη καὶ τὰ βρέφη, κάπως. «*Τίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; Ἄλλ' οὐδεὶς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς*». Ἰωβ 14, 4 (τῶν Ο'), καὶ 15, 14, καὶ 25, 4. Ψαλμὸς 50 (51), 5. Σελ. 83 ἀρχή. Δὲν εἶναι δὲ καθόλου βέβαιο ὅτι ὁ Πλάσας «*πάντα ὅσα ἐποίησε καλὰ λίαν*» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ μέσα στὴν ζῶσα κτίση πλάσας («*οἶδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν*» μαζί μὲ τὸν ἀνθρώπο) τὰ ὅσα εἶναι κάπως μόνιμου πόνου: «*φύσεις ζώων, καὶ θυμοὺς θηρίων, πνευμάτων βίας*» ποὺ ἡ Σοφία Σολομώντα ἀναφέρει χωρὶς νὰ τὰ ἐξηγή (διότι πιθανῶς ἡ ἐξήγησή των εἶναι γιὰ τὰ ἐσχατολογικὰ χρόνια). Γένεση 1, 31. Ρωμαίους 8, 22. Σοφία Σολομώντα 7, 20. Εἶναι πρὸ εὐλογο ὅτι οἱ ζῶσες αἰτίες πόνου ὀφείλονται στὸ χαιρέκακο ὄν «*διάβολος*» τῆς ἀλγεβρικὰ «*πλῆν*» ἠθικῆς καὶ ἀξιολογίας (σελ. 147 χαμηλά) κατὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν: καθιστάμενον ἔτσι δικαιούχο (μέχρι βαθμοῦ καὶ μέχρι καιροῦ) ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν-παραβάσεών μας. Μέχρι καιροῦ λύτρωσης (ἐσχατολογικά), ὁπότε πιά «*ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι ὅτι τὰ πρῶτα ἀπηλθον*». Διότι τότε, καὶ ὄχι πρὶν ἀπὸ τότε (στὰ χρόνια τῆς αὐτο-ἐκτίσῆς μας τῶν παραβατῶν), «*ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ΣΚΗΝΩΣΕΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ, καὶ αὐτοὶ λαοὶ Αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ ΘΕΟΣ ἔσται ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ*». Ἀποκάλυψη 21, 3 ἕως 7, καὶ 7, 15-17. Ἡσαίας 25, 8, καὶ 35, 10. Στις διάφορες λοιπὸν κοινωνικὲς μάστιγες, σὰν π. χ. τὴν προειπωμένη, ὁ μὲν **Συσκοτιστὴς «μέλας»** διάβολος προβάλλει τὴ διαβάλλουσα ἀποψή του: «*βλέπετε; Ὁ Θεὸς ἢ δὲν ὑπάρχει, ἢ δὲν εἶναι καθόλου Ἅγιος, ἢ ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὰ γήινα πράγματα*» ἢ δὲ **Ἁγία Γραφή** προβάλλει τὴ νουθετοῦσα ἐποικοδομητικὴ ἐρμηνεία Του ὅτι πρέπει τρῖςβαθὰ μας νὰ ἀναλογιζόμαστε τὰ **ΟΜΑΔΙΚΑ** ἠθικὰ χάλια μας τῆς ἐκτίουσας-παραβάτιδας κοινωνίας, καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ παραμένωμε καθαροί, δίκαιοι, φιλάλληλοι, εὐλαβικοί, Θεοφοβούμενοι. Ἡσαίας 64, 6, 7, καὶ 59, 1 ἕως 4, καὶ 24, 5, 6. **Λουκᾶς 13, 1 ἕως 5. Σοφία Σειράχ 38, 1-7. 39, 16-34. 40, 1.**

Καὶ γιὰ τὰ τρωτὰ τῶν ποιμένων ἄς μὴ καταδικάζωμε τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἄς βοηθᾶμε ἐνεργητικὰ τοὺς ποιμένες, μὲ ἐποικοδομητικὴ ὑπομονή, συνεργάτες καὶ ὄχι ἐχθροί, ζωντανὰ μέλη τῆς, λοιπὸν κοινωνοῦντα τῆς Θείας μετάληψης ὅπως δίνει ἐντολὴ ὁ Κύριος ὁ καθαρῶν μετὰ τὸ αἷμα Του τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἴμαστε παραπολὺ μικροὶ γιὰ

νά... καταδικάσωμε τὴν Ἐκκλησίαν Του πού ταυτίζεται μυστικά πνευματικά με Αὐτόν, ὄντας τὸ μυστικὸ Σῶμα Του, «τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ (χριστιανικὸ λαό), ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος». Ρωμαίους 12, 5. Α' Κορινθ. 12, 27. Ἐφεσίους 4, 12, καὶ 5, 30. Πράξεις 20, 28. Α' Κορινθίους 11, 24 ἕως 26. Ματθαίου 26, 26 ἕως 29. Μονάχα ὁ δημιουργικώτατα αὐτοθυσιασμένος Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ καὶ ἀνανεώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του (τὴν ὅλη θρησκευτικὴ ὀργάνωση), ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ νάνοι ξεπέφτομε οἰκτρὰ ὅταν αὐθαίρετά μας ἀντικαθιστοῦμε τὸν Σταυρωθέντα Ἰδρυτὴ καὶ ἀντιβιβλικά κάνομε ὁ,τι... «ἐμεῖς» φρονοῦμε. Ὁ Κύριος, σάν ἀρμόδιος, προβλέπει γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅλη, τόσο στὴ Βίβλο Του ὅσο καὶ στὶς προφητεῖες πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὁ Κύριος ὁμως, ὄχι ἄλλος.

Καί, γιὰ τὰ χαώδη βάρη τῆς ψυχῆς μιλώντας, ἄς προβληθῇ ἡ ἐξῆς χρησιμὴ ἀνατομία: Πόσο γελοία θὰ βρίσκουν τὴ Χριστοκεντρικὴ λύση [σελ. 174, 177 τέλος, 178 ἀρχὴ] οἱ καταδυναστεύοντες (Μάρκου 10, 42 ἕως 45) μεγιστάνες τῆς γῆς ὅλης, οἱ δῆθεν... «ρεαλιστές», ἰδίως οἱ ἀπάνθρωπα σκληροπύρηνοι «παρασκηνιακοὶ καὶ μὴ» Ἀρχηγοὶ σ' ὅλο τὸν πλανήτη!.. Ἀλλά, ὅταν [δὲ μὴ γένοιτο, ὁμως ἱστορικὰ πιθανὸ], ὅταν μιᾶς ἀλληλοεξοντωμένης ἀνθρωπότητος τὰ σερνόμενα ὑπολείμματα δὲν κατορθώνουν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, τότε, ὦ ΤΟΤΕ, ἡ φιλάνθρωπη λύση τῆς Καινῆς Διαθήκης Του θὰ φαίνεται ἀκόμη... ἀνεπιθύμητη; Φιλάλληλα ἄς προσπαθοῦμε ὅλοι, ὥστε ὁ ἐπὶ τόσες χιλιάδες χρόνια («μέχρι καιροῦ») φρικτὸς παραγκωνισμὸς τῆς ΨΥΧΗΣ νὰ μὴ πληρωθῇ ἀφορητὰ πανάκριβα [σελ. 213 ὅλη]... «ἕωσοῦ τὸ πνεῦμα ἐξ ὕψους ἐκχυθῇ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἔρημος γένη πεδιάς καρποφόρος, ἢ δὲ καρποφόρος πεδιάς λογισθῇ ὡς δάσος. Τότε κρίσις θέλει κατασκηνώσει ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΘΕΛΕΙ ΚΑΤΟΙΚΗΣΕΙ (Πέτρου Β' 3, 13: καινὴ Γῆ ὅπου δικαιοσύνη κατοικεῖ, καὶ Ἰωήλ 2, 21, 22, σελ. 42, καὶ σελ. 194=ψαλμ. 103, 28, 30) ἐν τῇ καρποφόρῳ πεδιάδι. Τὸ δὲ ἔργον τῆς δικαιοσύνης θέλει εἶσθαι εἰρήνη. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης, ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια εἰς τὸν αἰῶνα». Ἡσαίας 32, 15-17.

Καὶ ἐνῶ ἡ μονάχα ἀπὸ ἁμαρτία τρωτὴ ψυχὴ σου προσεύχεται σὲ ὀδύνη τώρα ΥΠΕΡ ὅλων ὄσων μένου ἀσυγκίνητοι, ψυχροί, ἐχθρικοί, ἀμετάβλητοι ὅταν διαβάζουν τὴν ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, καθὼς καὶ ΥΠΕΡ ἐκείνων πού δὲν τὴ διαβάζουν καθόλου στὰ πέρατα ὅλης τῆς γῆς, ἄς εἰπωθῇ σὲ πολὺ δέος κάποια προχωρημένη ὑπόθεση γιὰ τὴν ἀγνωστη οὐσία τῆς ψυχῆς. Ὑποτίθεται ὅτι αὐτὴ (στὴν ἀνώτερη ποιότητά της, στὰ οὐράνια) εἶναι κάποιας ὑπερ-ἀκτινοβολιακῆς κινητικῆς φύσης πού μπορεῖ με πολλοὺς τρόπους (κυματικὴ συνήχηση resonance, ἀμεση χρῆση τῆς ἐνέργειας τῆς παγκόσμιας ἐλξης μικροκοσμικὰ καὶ μακροκοσμικὰ, χρῆση καὶ ἀξιοποίηση τῆς ἀλληλομετατροπῆς τῶν κυματοσώμα-

τικῶν ὕλης καὶ ἐνέργειας τῆς ἐξίσωσης Ἄϊνσταϊν, κτλ.) νὰ ὑπεισέρχεται διοικητικὰ στὴν πᾶσα ἐμορφή ὕλη : στὴν πᾶσα κτιστὴ Του ὕλη καὶ ἐνέργεια, ἐπενεργώντας τόσο βαθμιαῖα ὅσο καὶ ριζικὰ μεταλλακτικὰ, ἀλλὰ πάντα μὲ ΑΓΙΑ Ελατήρια, δηλαδὴ ὑπηρετώντας τὸν Ἐπέρτατον ὄντα, τὸν ὑπερ-ἀγιώτατο Κύριο τῶν ἀξιών τῆς σύνολης τῶν ὄντων ζωῆς. Καὶ γιὰ Ψυχὴ (ἅγιο συναίσθηματισμὸ καὶ ἀγία σοφία) ταπεινὰ ψάλλοντας, ὡς ἀπονεμηθῆ εὐλαβικώτατος φόρος τιμῆς στὴν Θεομήτορα Παναγία, στὶς μητέρες ὄλου τοῦ κόσμου, ἰδίως στὶς μάνες τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Αὐγουστίνων, καὶ τῶν παιδιῶν τῆς Ἀντίστασης τῶν γιὰ Λευτεριά διψασμένων λαῶν ὄλου τοῦ κόσμου. «Ὅπου εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», καὶ ἡ Θεία δίψα γιὰ τὴ λευτεριά! Παῦλος, Β' Κορινθίους 3, 17. «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἀγωνιζόμεσθε : προσκυνοῦμε τὸ ἀπέραντο ἠθικὸ μεγαλεῖο Σου, ὦ Ἐπέρτατε.

10. Ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες καὶ φιλεπιστήμονες ὑποβάλλεται ἐδῶ ἐξυπηρέτηση (συσχετισμένων σελίδων) γιὰ νὰ διευκολυνθοῦν, πιθανῶς, νὰ δοῦν κάπως μὲ τὸ δικό τους πρίσμα τὸ κάποιο τριαδικὸ τοπίο στὴ φύση, καὶ τὴν κάποια πιθανὴ ἐσωπυρηνικὴ (πρωτονιακὴ) ἀριθμολογία πού, συνυφαινόμενα μὲ ἀριθμολογικὰ συστήματα Καιρῶν καὶ χρόνων, ὑπεισέρχεται στὴ χριστοκεντρικὰ ντετερμινιστικὴ πορεία τῆς Ἱστορίας. Καὶ γιὰ μὲν τὴν τριαδικότητα, εἰδικὰ (ἐλπίζεται) τοὺς ἐξυπηρετεῖ, μὴ ἀνθρωπομορφικὰ κατανοούμενο, τὸ τέλος σελ. 95, ἀρχὴ 96. Γιὰ δὲ τὴ συνυφαινόμενη προρρυθμιστὴ τῆς Ἱστορίας, οἱ σελ. 62 ἕως 64 εἰσαγωγικά, 64 χαμηλά, 69 χαμηλά, ὅλη ἡ σελ. 76 ἰδίως ἡ μεσαιὰ παράγραφος, ἡ προτελευταία παράγραφος σελ. 90, 94 μέση. Γιὰ δὲ τὸ θεμελιῶδες νόημα μιᾶς προακτινοβολιακῆς-ὑποκβαντικῆς ὕψης μιᾶς ἄμορφης ὕλης [σελ. 110 μέση], ὡς εἰπωθῆ ὅτι πολὺ πιθανὸ ἢ ἀρχαία μύηση κάπως τὴ γνώριζε σὰν «πεμπτουσία», ἡ πέμπτη οὐσία : 1) στερεὰ («γῆ»), 2) ὑγρά («ὕδωρ»), 3) ἀέρια («ἀήρ»), 4) ἀκτινοβολία (τὸ «ἀστρικὸν πῦρ» των), 5) προακτινοβολία γενικευμένης ἄμορφης ὕλης («πεμπτουσία», πέμπτη οὐσία, πιθανῶς τὸ «ἀπρόσιτον φῶς» Τιμοθ. Α', 6, 16). Τῆς φυσικῆς τὸ ἠλιακὸ (ἀστρικὸ) «πλάσμα» [=ἐκατοντάδων ἑκατομμυρίων βαθμῶν θερμότητος, ἢ ἀσύγκριτα ἐπικρατέστερη κατάστασις τῆς ὕλης στὸ σύμπαν] εἶναι στὸ (3).

Ἄς ἐπιτραπῆ μιὰ διόρθωσις στὴν τελευταία σειρὰ σελ. 124 ὅπου ἡ λανθασμένη λέξις «τριτὺς» ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴς (ἰσοψηφίζουσες 1310 μονάδες) φράσεις «ἀγαθότης ΙΗ ΧΡ», καὶ «τριάς-πηγὴ κόσμος». Ὁ δὲ ὅρος (α) «ἡ 1 Τριτὺς» ἑπταπλά Τριαδικὰ ἰσοψηφίζει 1619 μὲ τὰ ἐξῆς : (β) «ἡ Τριάς Κυρίου», (γ) «Α' ΙΗ. Χ. Κυρίου», ἢ, (δ) «φιλάνθρ. λίθος Χ.» [Πέτρου Α', 2, 1-7], (ε) «Α' ἀξίας διανοίας Κυρίου», ἢ, (ς) «Α' ἐλέους ἡλίου κρίσιν» [Ἰακώβου 3, 17, 18], καὶ (ζ) «Α' Ἰαχβὲ συντελεῖ» [«ἡλίου»=τριπλὸ νόημα : ἀκτιστοῦ φωτός, κτιστοῦ φωτός, Ἡλιοῦ]. Καὶ

στο είπωμένο 1619 προσθέτοντας 378, όσο ψηφ. «*βασιλείον*» και «*εποίησε*» και «*κῆπος*» και «*Ἄγνος ἐδέμ*», προκύπτει 1 9 9 7. Υαλμός 85 (86), 10 = «*Ὁν μόνος*».

Τελειώνοντας, εὐγνωμονεῖ τις ψυχές τῶν γονέων του ὁ μοχθῶν σκαφτιάς, τὸν ὕδραϊο πατέρα του Νικόλαο καὶ τὴν πάτμια μάνα του Χρυσή Πετράντη, τὴν πιὸ φλογερή Θεολάτρισσα ποὺ γνώρισε στὴ ζωὴ του. Ἰκετεύει ἀνοχή γιὰ τίς, ἀναπόφευγα, πολλές ἀτέλειες τῆς δουλειᾶς αὐτῆς. Καὶ παραπολύ εὐγνωμονεῖ τὸν Κύριο ποὺ μὲ τὸ ἀπέραντο ἔλεός Του ἀνέχθηκε καὶ ἐβοήθησε τὸν ἀμαρτωλό, ἀνάξιο καὶ ἀναρμόδιο γράφοντα νὰ δουλέψῃ τὸν παρόντα μόχθο πρὸς φιλόανθρωπη δόξα Του. Δόξα Σοι, ὦ ἀπέραντα Ἀξιαγάπητε Κύριε, Δόξα Σοι. Δόξα Σοι Κύριε τῶν Υαλμῶν 50 (51) καὶ 102 (103), 72 (73), Κύριε τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννη, καὶ τῆς τοῦ Παύλου ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης Σου, Κύριε τοῦ Θεόφωνου Ἡσαΐα, Κύριε τοῦ τέλους τῆς Ἀποκάλυψης, φιλόανθρωπε Κύριε τοῦ «*καὶ νὰ ποιῶ πάντα*» Σου.

ΠΑΤΡΙΣ ΛΟΥΜΟΥΜΠΑ

«*Ἀπὸ τοῦ πέραν τῶν ποταμῶν τῆς Αἰθιοπίας οἱ ἰκέται μου*». Σοφονίας 3, 9, 10. «*Ἀπὸ παντὸς ἔθνος, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀσίαν, καὶ Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν ἐν ταῖς γλώσσαις ἡμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ*». Πράξεις 2, 5-11. «*Ἀράπηδες καὶ ἄσπροι, μὲ μιὰ κοινὴ ὁρμῆ*». Ἐθνομάρτυρας Ρήγας Φεραῖος. «*ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων*». Παῦλος, Πράξεις 17, 26. «*Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*». «*Πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*». Γαλάτας 3, 26-28. «*μία ποιμνῆ, εἰς Ποιμνῆ*». Ἰωάννης 10, 16.

Ἄγιε πρόμαχε τῶν ἐλαχίστων τῆς γῆς,
ἠλιοχάλκευτε θησαυρὲ τῶν σωθικῶν τῆς μαύρης μάνας,
αἰμόφυρτε χτύπε τῆς σκλάβας ἰσημερινῆς καρδιάς,
Ἄγιε τοῦ Κογκό, Πατρίς Λουμούμπα,
νόμιμε πρωθυπουργὲ τῶν παριῶν ὄλου τοῦ κόσμου,
ἀ λ η θ ι ν ἐ Χριστιανὲ Πατρίς Λουμούμπα,
σφαχτάρι στὸ βωμὸ τῶν ἀξίων τῆς ζωῆς,
ἀπόγονε τοῦ μαύρου Ἄβελ, σφαγμένε ἀπὸ τὸν ἄσπρο Κάιν,
ὦ, Βιβλικὸ Ἄρνι, σκύβει ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ,
μακάριε ἱερομάρτυρα Πατρίς Λουμούμπα,
«*πολύτιμος εἰς τὸν Κύριον ὁ θάνατος τῶν ἁγίων Αὐτοῦ*».
Ἀπόθεσα τὸ εἰκόνισμά σου στὰ κόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου,

τά αίματά Του τρέχουν στά δικά σου σάν ἀδέλφια
 τροπικά όλοπόρφυρα άνθη που σοῦδειχνε νήπιο
 μυώντας σε στην ἀγιότητα τῆς θυσίας ἢ μάνα σου
 - θυμᾶσαι ; - σάν σ' ἔσφιγγε στο ἠφαίστειο στήθος της
 μὴ πρόωρα σ' ἀρπάξουν τὰ δόντια τοῦ καννίβαλου ἄσπρου,
 ἐνῶ σε μάθαινε νὰ συλλαβίζης : «τοῦ-το-ἐ-στὶ-τὸ-αἷ-μα-μου»...

*Αδιάφθορε Λουμούμπα, ἄγιε ἥρωα,
 ἐσφάχτηκες γιὰ τὸ δικαίωμα τῶν λαῶν νὰ ὑπάρχουν,
 «ἦλθα γιὰ τὰ μποροῦν νᾶχουν ζωὴ καὶ νὰ τὴν ἔχουν ἄφθονη»,
 ὡς Θεοδίδαξε ὁ Χριστὸς μέ γ ἤ ι ν ο νόημα στην Πίστη.

Ὁ ἥλιος φράζει τὸ πρόσωπο σ' ἐκλειψη ἐνῶ σοῦ γράφω,
 μᾶς περιχύνει ντροπὴ ἀπ' τὴ θυσία τῆς μαύρης φυλῆς,
 μαῦρε Προμηθεά ὁ ἥλιος γδύνεται τὸ φῶς του νὰ σε ντύση,
 νὰ σ' ἀναπληρώση τὸ αἷμα που σοῦ ρούφηξαν οἱ δίχως πίστη.
 Μελαψὲ ἄγγελε, πρόδρομε - φορέα τοῦ ἐσχάτου καιροῦ,
 τὴν τίμια καρδιά σου ἀναρίθμητην ἀνασταίνει ἢ ζωὴ, ὁ Θεός,
 γιὰτὶ ἔχομε ἀνάγκη νὰ ἐξανθρωπιστοῦμε οἱ ἄνθρωποι,
 ἔχομε ἀνάγκη νὰ ἐκχριστιανιστοῦμε οἱ χριστιανοί,
 ὁ Θεὸς μᾶς ξεπλένει, μᾶς βαπτίζει στο παράδειγμά σου,
 ἐνῶ σοῦ στρώνει οὐράνια σκάλα ἀπὸ ἑκατομμύρια φοινικιᾶς
 γιὰ ν' ἀνεβῆς στὸν οὐρανὸ νὰ γίνης ἥλιος,
 νὰ γίνης μά θ η μ α φ ω τ ὸ ς νὰ τὸ προσεύχονται
 ὄσες καρδιᾶς δὲν φοβοῦνται «ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα,
 τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι».

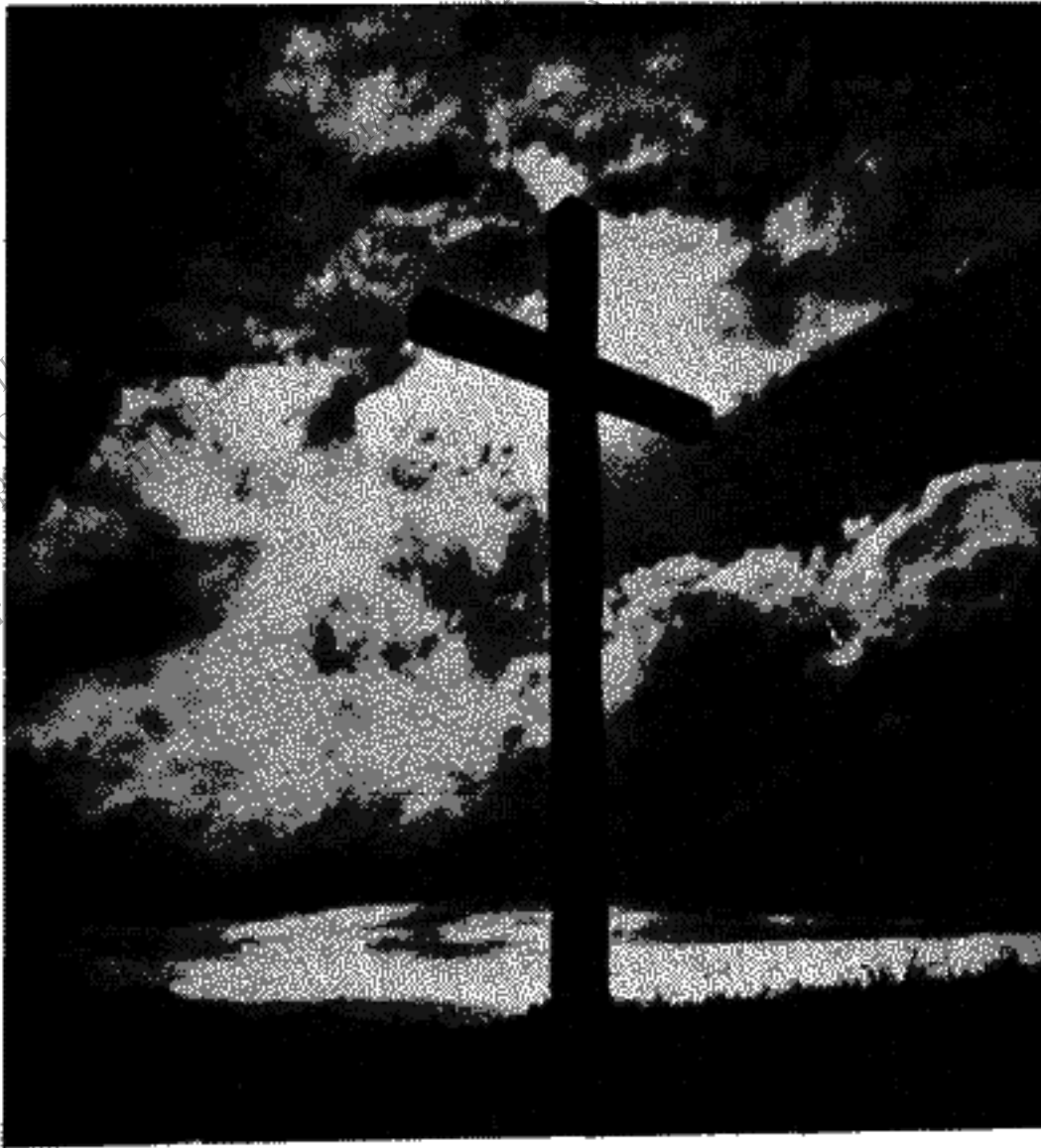
15. 2. 1961 (ὄλικὴ ἔκλειψη ἡλίου)

«Θέλω λάβει τὸ ποτήριον τῆς σωτηρίας, καὶ θέλω ἐπικαλεσθῆ τὸ
 ὄνομα τοῦ Κυρίου». «Πολύτιμος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὀσίων
 αὐτοῦ». «Εἰς σε θέλω θυσιάσει θυσίαν». Ψαλμὸς 116 (115), στίχοι 13, 15, 17.

«Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ.
 Ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν». Ἰωάννης 10, 10.

«Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυ-
 χὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν Δυνάμενον καὶ
 ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γενένη». Ματθαῖος 10, 28. «Διὰ τοῦτο
 ὑπόμεινόν με, λέγει Κύριος, εἰς ΗΜΕΡΑΝ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ [σελ. 34 ψηλά]
 μου εἰς μαρτύριον· διότι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι νὰ συνάξω τὰ ἔθνη, νὰ
 συναθροίσω τὰ βασιλεία [Ματθ. 24, 7, Μάρκ. 13, 8]», «διότι τότε θέ-
 λω ἀποκαταστήσει εἰς τοὺς λαοὺς γλῶσσαν καθαρὰν, διὰ νὰ ἐπικαλῶν-
 ται ΠΑΝΤΕΣ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, νὰ δουλεύωσιν Αὐτὸν ὑπὸ ἓνα ζυ-
 γόν». Σοφονίας, 3, 8, 9.

ΠΑΝΕΠΙ
ΤΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΡ
ΕΡΓΑΣΤΗΡ
ΔΙΕΥΘΥΝ

Ε.Υ.Δ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ταπεινή προσφορά ἀπ' τὸ χῶμα τ' ἀγροῦ.

«τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοὶ προσφέρομεν», «ὅτι πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἐκ Σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων»: Ἡ Ἐκκλησία Ἰακώβου 1, 17. «Σὰ τὰ πάντα, καὶ ἐκ τῶν Σῶν δεδώκαμέν σοι». «Ἐκ χειρὸς Σου ἐστὶ, καὶ Σοὶ τὰ πάντα». [Α' Παραλειπ. 29, 14, 16]. «Πᾶσαι αἱ πηγαὶ μου εἶναι ἐν Σοί». «Ἡ ὑπόστασίς μου παρὰ Σοί ἐστιν». «ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ Σου διαπαντός». Ψαλμὸς 87, 7. Καὶ 38, 8 (τῶν Ο'), καὶ 118, 109 (τῶν Ο'). [Σελ. 122 χαμηλά]. «Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ἰπάρχω». «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον». Ψαλμοὶ 145, 2 καὶ 150, 6 (τῶν Ο'). «σὰ τὰ πάντα καὶ ἐκ τῶν σῶν δεδώκαμέν σοι, ὅτι πάροικοί ἐσμεν ἐναντίον (=ἐναντι) σου καὶ παροικοῦντες ὡς πάντες οἱ πατέρες ἡμῶν». «Σοὶ τὰ πάντα». Παραλειπομένων Α [Χρονικῶν Α'], 29, 14-16. «διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύειτε ἀλλήλοις». Γαλάτας 5, 6, 13.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Εὐχαριστίες	7
Τὸ ἱστορικό	10
Πίνακας ἀρίθμησης μὲ γράμματα, καὶ ψηφισμοὶ λέξεων	13
Προλεγόμενα	15
1. Ὁ Βιβλικὸς «καιρὸς» τῶν 360 ἡμερῶν-ἔτων	16
2. Ὁ Καιρικὸς (τῶν «καιρῶν») ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς	19
3. Τὸ Οὐρανοσήμαντο ἔτος 1962 μ. Χ. Πνευματοχαρὲς ὕψος ἀπλούστα- των μαθηματικῶν στὴ Θεοεξάρτητη Ἱστορία	25
4. Τὰ τοῦ ΧΧ αἰώνα μας τριπλᾶ μαθηματικὰ Θεοξάρτητης Ἱστορίας	33
5. Οἱ Δεῖα προρρυθμισμένες περίοδοι ἱστορικῆς λύτρωσης τῆς ἀνθρω- πόητας, καὶ τὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο στὴν Ἀποκάλυψη	50
6. Ἐπιστήμη καὶ μύηση	61
7. Ὑλικά συμπεράσματα	165
8. Συμπλήρωμα μὲ 27 εἰκόνες κλπ.	193
Ποιήματα, σελ. 3, 4, 5, 12, 60, 61, 151, 163, 164, 250, 251.	
34 εἰκόνες, σελ. 3 ἕως 5, 42, 49, 59, 60, 193 ἕως τὸ τέλος.	

Εὐρετήριο μερικῶν θεμάτων

- Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπίσης καὶ ΕΠΙΓΕΙΑ, σελ. 162, 33 ὑποσημ., 42, 36, 53, 85, 114, 118, 122, 124, 137, 148, 186, 184, 191, 192, 195, 196, 244, 246, 248.
- Δικαιοσύνη Θεοῦ (ἀγιότητά Του), αὐτοδικία (τιμωρία, ἀμοιβή), 48, 50, 115, 145, 146, 147, 186 ἕως 190. 198, 212, 247.
- Διαλεκτικὴ (σύζευξη ἀντιθέσεων), 100, 101, 102, 143, 199.
- Διεύρυνση πνευματικῶν ὀριζόντων, Βιβλικά, 47
- Διάβολος (συκοφάντης), ὁμαδικὸ πείραμα πρὸς ἀπόδειξη τῆς ὑπαρξῆς τοῦ σατανᾶ, 147 ἕως 150.
- Ἐκκλησία, «ἔνωσις», ποιμένες, 96, 99 ὑποσημ., 167, 239, 240, 241, 244, 245, 247, 248.
- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (ἠθικῆς) θέλησης, κλπ. 7, 48, 49, 57, 71, 72, 99 ὑποσημ., 141, 146, 148, 168, 169, 175, 179, 189, 190 χαμηλά, 249.
- Ἐθνικοποίηση, κοινωνικοποίηση (ἴσον ἀπελευθέρωση) μέσων παραγωγῆς, κλπ., 33 ὑποσημ., 177, 181, 197, 240, 241.
- Ἐπιστημόνων καὶ φιλεπιστημόνων ἐλπίζομενη ἐξυπηρέτηση γιὰ κάποια τριαδικότητα κοσμοθεωρικῆ, κλπ., 66, 76 μέση, 95, 104, 105, 109, 110, 125, 157, 159, 160, 161, 218, 219, 222 ἕως 233, 249.

Ὁρθοπραξία - ὀρθογνώσια ἀλληλένδετες, 57, 97, 144, 179, 180, 196.

Πυρηνική (πιθανή) ἀριθμολογία δομῆς πρωτονίου, 62, 63.

Ταπείνωσης (ἀγιοπρέπειας) ἀξία, 13, 154, 238, 239.

ΧΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ 1967-1972, πολλῶν ἐρευνητῶν κοινὰ συμπεράσματα, 36, 37, 38, 243.

ΨΥΧΗ, ἀθανασία ψυχῆς κλπ., 48, 50, 189, 207 ἕως 212. 220, 245, 246, 247, (εἰκόνα σ. 60).

Διορθώσεις κ.λ.π.

σελίδα	στίχος	ἀντὶ	ὡς προσαρμοστῆ :
17	21	ΙΣΟΝ 6 ³	ΙΣΟΝ (3+4+5) ² +6 ³
19	25	τεύχους	ἔργου
36	22	Δανιήλ 1920)	Δανιήλ 1290)
37	24	711	711 [σελ. 77, στίχοι 23-25]
39	37	«Τίμιος Σταυρὸς»	«Ὁ Τίμιος Σταυρὸς»
40	16	(5 καὶ 0)	(5 καὶ 50)
40	18	ἰδ ικῶν	εἰδικῶν
48	15	1, 10-13	2, 10-13
57	6	λέξη	λέξεις
58	4		[καὶ σελ. 125, στίχοι 5-22].
66	10		[καὶ σελ. 57, στίχοι 7-11, καὶ σελ. 96, στίχοι 6-12, καὶ σελ. 207 τέλος, 208 ἀρχή]. καὶ 17996 (=18000-4), σελ. 75 καὶ σελ. 138, στίχ. 13-36
68	23		
77	13-22		
87	31 32	«Ἄβελ Σηλώ»,	ἀνάβηθι ἄβελ Κυρίου
95	38	ὄντος :	ὄντος :
124	τέλος	«τρίτῳ»	ἴδε σελ. 249
131	12	1870	1970
164	τέλος	προαγγέλω	προαγγέλλω
193	1	21	27
213	τέλος	πρόσωπο!	πρόσωπο (φέρον «κάλυμμα» ἐνῶ ἀναβλέπει, Κορινθ. Β' 3, 13. 16, τέσσερις φορές).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μόνο μερικά βοηθήματα αναφέρονται

Συλλογή διαφόρων προρρήσεων, Π. Στεφανιτζή, 1838.

Ἡ Μεγάλη Ἡμέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, Γ. Σ. Ἰωαννίδη, 1956.

Βίος Ἁγίου Ἀνδρέου δια Χριστὸν σαλοῦ [κώδικες 230, 259 τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου, Ἄθω], ἔκδοση Ἁγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης, Βόλου. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Καντιώτου, 1959 (ιδίως σελ. 321-341).

Ὡρολόγιον τὸ Μέγα.

Παρακλητικὴ.

Οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες, ἐπιμέλεια Βασ. Μουστάκη.

Τὰ ἀναμενόμενα κοσμοϊστορικὰ γεγονότα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, Κων. Τσαταλοῦ, 1963, Βόλος.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς ἀγάπης, Νικολ. Ψαρουδάκη.

Κατηγορῶ, Νικολ. Ψαρουδάκη.

Ἐπιτομὴ τῆς Νεωτέρας Φυσικῆς, Ν. Π. Θεοδώρου, 1936.

Ἀτομικὴ καὶ Πυρηνικὴ Φυσικὴ, Κ. Δ. Ἀλεξοπούλου, 1963.

Πυρηνικὴ Φυσικὴ, Θ. Γ. Κουγιουμζέλη, 1947.

Στοιχεῖα Πυρηνικῆς Φυσικῆς, Κουγιουμζέλη - Περιστεράκη, 1960.

Τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μυστήρια, Α. Κουρτίδου.

Τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, Μαλτέζου.

Ἡ Βίβλος τῶν Νεκρῶν, ἔκδοση Γ. Τσουκαλά.

Καὶ πλῆθος ἄλλα βοηθήματα στὴ φυσικὴ, ἀστρονομία, βιολογία, φυσιογνωσία, ἀρχαῖα ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ μύηση, ἱστορία καὶ μύηση στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀρχαίους λαοὺς, κοινωνιολογία, ἱστορία, ποίηση, Θεολογία, μελέτη σύγχρονων αἵρέσεων, κλπ.

14 Σεπτεμβρίου 1964, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Τοῦ ἴδιου ἐργάτη, πρὶν ἐπιστρέψῃ στὸ Χριστό.

1. «Προμηθεὺς λυτρούμενος», ἱερὴ τραγωδία, 1937. Ἐξαντλημένο.
2. «Νυχτερινὴ ραψωδία τοῦ Ἀχέροντα», συνθετικὸ ποίημα πάνω στὴ μουσικὴ τῆς Ἡμιτελοῦς Συμφωνίας τοῦ Σοῦμπερτ. 1944. Ἐξαντλημένο.
3. «Χαρὰ Θεοῦ», διφυῆς σύνθεση ἀπὸ : 1) τὰ συνθετικὰ ποιήματα «Ὕμνος στὸν Κόσμο», «Εὐρασιατικὸ Ἰδεῶδες», «Χαρὰ Θεοῦ», καὶ 2) τὴ φιλεπιστημονικὴ ὄντολογία «Κοσμικὴ θεωρία τοῦ ὄντος». 1947. Ἐξαντλημένο.
4. «Hypothesis One» (Πρώτη Ὑπόθεση), ἢ, «the Mechanics of the Miracle» (ἡ μηχανικὴ τοῦ θαύματος), ἀτελής ἀπόπειρα ἐξήγησης τῆς ὄντογονίας καὶ κοσμογονίας στὸ μικρόκοσμο καὶ στὸ μακρόκοσμο. 1951. Ἐξαντλημένο.
- 5, 6. Δυὸ πρακτικὲς γραμματικὲς τῆς Ἀγγλικῆς. Ἐξαντλημένες.
7. Ὁ Ἄνθρωπος δίχως πλανήτη [τὸ Αἰθεροπερίστερο]. Στὸ περιοδικὸ «Ἐπιστήμη».
8. Χριστιανικὰ Ὀδοφράγματα (θέατρο). 1958. Ἐξαντλημένο. Κλπ.